

CARTEA • ARVEN

BECKY
CHAMBERS

UN LUNG
DRUM SPRE
O PLANETĂ
MICĂ ȘI
FURIOASĂ

EDITAT DE
BERG BENEFIT

UN LUNG DRUM
SPRE O PLANETĂ MICĂ ȘI FURIOASĂ

Becky Chambers

FRAGMENTE DIN CARTE

The Long Way to a Small, Angry Planet
by Becky Chambers

Originally published in English in 2015 by Hodder & Stoughton
An Hachette UK company
Copyright © Becky Chambers 2014

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Ți mulțumim.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Ilustrație copertă: © Tryfonov | Adobe® [Elements of this image
furnished by NASA]

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHAMBERS BECKY
Un lung drum spre o planetă mică și furioasă / Becky Chambers ; trad.:
Alexandru Voicescu. – București : Editura Herg Benet, 2017
ISBN 978-606-763-106-7

I. Voicescu, Alexandru (trad.)

821.III

Tipărit la ArtPrint

BECKY
CHAMBERS

UN LUNG
DRUM SPRE
O PLANETĂ
MICĂ ȘI
FURIOASĂ

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

SPECULATIV
HERG BENET

2017

DESPRE AUTOARE:

Becky Chambers a crescut în California, fiică de profesor astrobiolog și inginer aerospațial, om de știință din era rachetelor Apollo. O inevitabilă entuziastă spațială, ea a luat decizia evidentă de a studia artele dramatice. După câțiva ani în administrația teatrală, și-a îndreptat pasiunea către scris. A lucrat ca freelancer între 2010 și 2014, perioadă în care textele ei au apărut în *The Mary Sue*, *Tor.com*, *Five Out Of Ten* și *The Toast*. Perioada necesară scrisului la cartea „Un lung drum spre o planetă mică și furioasă” a fost finanțată datorită unei campanii Kickstarter. Este acum angajată ca scriitor tehnic, fapt ce îi permite să dedice mai mult timp pentru science-fiction.

După ce a locuit în Scoția și în Irlanda, Becky s-a reintors în statul natal, unde locuiește alături de partenera sa. Este o avidă susținătoare a jocurilor video și pe tablă și se bucură de ieșirile în natură. Speră să poată vedea la un moment dat Pământul de pe orbită.

Pentru familia mea, ghioacă și pană

*Din țărână ne urnim;
Printre nave trăim;
Lângă stele sperăm.*

— PROVERB EXODIAN —

TRANZIT

În timp ce începea să se trezească în micuța capsulă de navigare, își reaminti trei lucruri. Primul: călătorea prin spațiul deschis. Al doilea: era pe cale să înceapă o nouă slujbă, una de care nu avea voie să își bată joc. Al treilea: mituise un funcționar guvernamental ca să primească o nouă identitate. Niciuna dintre aceste informații nu îi era proaspătă; însă, chiar și așa, nu poți spune că sunt gânduri plăcute lângă care să te trezești din somn.

Nu ar fi trebuit să se trezească, nu timp de o altă zi, pe puțin, dar asta ți se întâmpla rezervând zboruri ieftine. *Zboruri ieftine* însemna o capsulă amărâtă, alimentată de combustibil amărât, cu sedative amărâte menite, chipurile, să te adoarmă buștean. Drept rezultat, oscilase de mai multe ori de la lansare între momente de reverie și de conștiență – o clipă de confuzie, imediat o alta căzând în adâncul somnului, tocmai când era pe cale să înțeleagă mai exact ce i se întâmpla și unde se afla. Capsula era cuprinsă de beznă și nu existau ecrane de navigație care măcar să pâlpaie un pic. Nu avusese niciun reper pentru a-și da seama cât timp trecuse între fiecare aceste semi-treziri sau cât mai exact a călătorit, nici măcar dacă într-adevăr călătorea, și nu staționa, în fapt. Gândul ăsta îi produse o stare puternică de anxietate și de rău fizic.

Privirea i se limpezi suficient cât să se uite mai atent spre fereastră. Obloanele erau trase, blocând orice

posibilă sursă de lumină. Știa și că nu aveau de unde să fie lumini. Se afla în mijlocul nemărginit al spațiului. Nicio planetă cuprinsă de freamătul zborurilor, nicio pistă de aterizare, nicio sclipire a vreunei nave aflate pe vreo orbită. Doar pustiul, un oribil pustiul umplut cu nimic altceva în afara ei și a unor roci trecătoare.

Motorul se zgudui pregătindu-se de un nou salt în substrat. Sedativele își refăcură simțită prezența, trăgând-o din nou în agitația somnului. Coborând către vise, se mai gândi o dată la noua ei slujbă, la toate minciunile, la chipul funcționarului privind-o înfumurat în timp ce ea îi transfera în cont creditele. Se temuse că poate nu fuseseră destule. Trebuia să fi fost. Trebuia. Plătise deja mult prea mult pentru greșelile care o urmăreau fără vina ei.

Pleoapele i se închideau. Sedativele o cuprinseseră. Capsula – probabil – își continua drumul.

O NEMULȚUMIRE

Trăitul în spațiu era orice, dar nu liniștit. Pământenii nu aveau cum să se aștepte la așa ceva. Pentru toți cei crescuți la solul planetelor, dura mult timp până ce se obișnuiau cu foșnetele și hurducăiala unei nave, cu ambianța continuă ce venea la pachet cu trăitul înăuntru unei mașinării. Dar pentru Ashby astfel de sunete erau la fel de obișnuite precum propriile bătăi ale inimii. Își putea spune când mai exact era momentul să se trezească doar după felul în care șuiera aerul filtrat de deasupra patului său. Când rocile loveau învelișul exterior, cu tiparul lor familiar, știa deja care puteau fi ignorate și care puteau fi problematice. După cantitatea de purici pocnind comunicatorul, putea spune la ce distanță se afla interlocutorul său. Astea erau sunetele vieții spațiale, o notă de subsol a vulnerabilității și a distanțelor. Erau reamintiri ale fragilității simplului fapt de a fi viu. Însă astfel de sunete însemnau și siguranță. Absența sunetului însemna că aerul nu mai curge, motoarele nu mai merg, pânzele progravitatului nu îți mai mențin tălpile la poade. Liniștea aparține vidului de afară. Liniștea e moarte.

Mai erau și alte sunete, încă, sunete care nu erau produse de nava în sine, ci de oamenii care o locuiau. Chiar și pe culoarele infinite ale marilor ferme spațiale puteai auzi ecourile conversațiilor din apropiere, pașii pe pardoselile metalice, bufniturile înfundate ale vreunui

tehnician cocoțat în mantaua pereților, gata să repare cine știe ce circuit nevăzut. *Wayfarer*, nava lui Ashby, era suficient de cuprinzătoare, dar minusculă comparativ cu ferma pe care crescuse. Când a reușit să o cumpere pe *Wayfarer* și i-a găsit pentru prima dată un echipaj, chiar și el a trebuit să se obișnuiască cu imediata vecinătate a camerelor de dormit. Totuși, zumzetul constant al oamenilor lucrând și râzând și certându-se tot timpul în jurul lui devenise parte din confortul zilnic. Afară, în larg, era mult prea mult gol de o parte și de alta, așa că până și cel mai călit spațial se putea trezi uneori că privește umil și cu venerație la vidul picurat cu stele ce-l împresoară.

Ashby primea cu bucurie zgomotul. Era reconfortant să știe că nu e niciodată singur pe navă, mai ales ținând cont de treaba cu care se ocupa. Construirea găurilor de vierme nu era o profesie strălucită. Toate acele coridoare interspațiale care străbăteau întreaga Adunare Galactică deveniseră ceva mult prea comun, erau acum ceva de la sine înțeles. Ashby se îndoia că omul obișnuit acorda mai mare atenție străpungerilor decât unei perechi de pantaloni sau unei farfurii cu mâncare caldă. Însă treaba lui îi cerea să fie atent la tot ce presupune străpungeri și tuneluri, chiar să le țină la loc de vază printre preocupările gândurilor sale. Dacă ți-ai consuma prea mult timp mintea cu ce desemnau ele mai exact, imaginându-ți nava în care ești plonjând în și în afara spațiului, asemenea unui ac trăgând după el o ață... Mna, astea erau genul de idei care ar determina pe cineva să-și dorească să aibă cât mai multă companie gălăgioasă.

Ashby stătea în biroul lui, citind fluxul de știri, cu o cană de mek alături, când un anume sunet îi atrase atenția. Pași. Pașii lui Corbin. Pașii *furioși* ai lui Corbin, venind fix către ușa sa. Ashby oftă, își reținu iritarea și reveni la rolul de căpitan. Își păstră chipul neutru, cu urechile ciulite atent. Să vorbești cu Corbin cerea mereu o clipă de pregătire și o detașare considerabilă.

Artis Corbin era două lucruri: un talentat algeist și un complet dobitoc. Cea din urmă particularitate era crucială pe o navă transportor precum *Wayfarer*. O doză de combustibil ofilită spre maro putea face diferența între a ajunge cu bine în port sau a pluti în voia sorții. Jumătate din puntea inferioară a *Wayfarer* era umplută cu nimic altceva în afara cuvelor cu alge, fiecare dintre ele având nevoie de cineva care să le ajusteze obsesiv nivelul de nutrimente și de salinitate. Țsta era singurul domeniu în care lipsa de grație socială a lui Corbin era în fapt un beneficiu. Omul *prefera* să stea toată ziua cu nasul în cala algelor, mormăind tot felul de indici, muncind spre atingerea a ceea ce el denumea „condiții optimale“. Lui Ashby i s-au părut mereu suficient de optime condițiile, dar nu avea de gând să se pună în calea lui Corbin când venea vorba de alge. Costurile pe care le suporta Ashby pentru combustibil scăzuseră cu zece procente de când l-a adus pe Corbin la bord, iar puțini algeiști ar fi acceptat o poziție similară într-o navă de tunelare. Algele erau suficient de sensibile la un drum scurt, dar să îți păstrezi dozele sănătoase pe un transportor cerea meticulozitate și anduranță, în egală măsură. Corbin ura oamenii, însă își iubea munca, iar la muncă se pricepea de minune. Pe caietul lui Ashby, asta îl făcea extrem de valoros. O extrem de valoroasă durere de cap.

Ușa se trânti de perete, iar Corbin țâșni înăuntru. Sprâncenele îi erau îmbibate cu sudoare, ca de obicei, iar părul grizonant de pe tâmpile îi era unsuros. *Wayfarer* trebuia păstrată călduroasă tot timpul, ca răspuns la nevoile Navigatorului ei, însă încă din prima zi Corbin și-a făcut publică antipatia față de temperatura medie ambientală. Chiar și după ani la bordul navei, corpul lui a refuzat să se aclimatizeze; se pare că din pură ciudă.

Obrajii lui Corbin erau și ei roșii, deși dacă asta se datora dispoziției sale sau alergăturii trase pe scări nu avea nimeni cum să își dea seama. Ashby nu a reușit

niciodată să se obișnuiască cu vederea unei atât de pregnant roșeți în obraji. Majoritatea umanilor din ziua de azi erau descendenți ai Flotei Exodului, care navigase cu mult dincolo de limitele Soarelui ancestral. Mulți, precum Ashby, se născuseră în chiar acele nave-fermă care aparținuseră refugiaților terranieni originari. Buclele sale negre și dese și pielea de culoarea ambrei erau rezultatul generațiilor de întrepătrunderi și amestecuri la bordul giganticelelor nave. Cei mai mulți umani, fie născuți în spațiu, fie copii ai coloniilor, aveau în comun acel mix exodian fără particularitate națională.

Corbin, pe de altă parte, era fără îndoială vână de sistem Sol, deși oamenii de pe planetele natale începuseră de câteva generații încoace să semene cu exodienii. Cu toată învălmășeala asta a geneticii umanilor, tot mai apăreau din când în când – prin diverse locuri – tonuri mai deschise, chiar și în Flotă. Și totuși, Corbin era practic roz. Strămoșii lui fuseseră oameni de știință, exploratorii timpurii care construiseră primele stații orbitale de cercetare în jurul lui Enceladus. Au rămas acolo de secole, în continuare vigilenți la dezvoltarea bacteriilor din oceanele înghețate. Cu Sol o simplă urmă fadă pe cerul de deasupra Saturnului, cercetătorii și-au pierdut din ce în ce mai mult pigmentul, cu fiecare decadă trecută. Rezultatul final era Corbin, un bărbat roz crescut pentru muncă laborioasă și fără soare pe cer.

Corbin își trecu scribul pe deasupra biroului lui Ashby. Tableta subțire și dreptunghiulară tăie pixelii ca de ceață ai ecranului și bufni în fața lui Ashby. Ashby gesticulă înspre pixeli și îi dispersă. Titlurile știrilor plănând în aer se dizolvară în mănunchiuri colorate. După care pixelii se scufundară ca un roi de insecte minuscule în cutiile proiecteurului, aflate de ambele laturi ale biroului. Ashby privi scribul și își ridică sprâncenele către Corbin.

— *Asta*, zise Corbin arătând cu un deget osos către

scrib, n-are cum să nu fie o glumă.

— Stai să ghicesc, remarcă Ashby. Iarăși s-a băgat Jenks peste notele tale?

Corbin se încruntă și își clătină capul. Ashby se concentrează la scrib, încercând să nu rădă amintindu-și de ultima dată când Jenks a umblat neinvitat la scribul lui Corbin, înlocuind notițele acestuia cu niște trei sute șaizeci și două de variații ale aceleiași fotografii, reprezentându-l pe însuși Jenks, gol ca în ziua în care s-a născut. Ashby se gândi că una în care Jenks purta un stindard cu Adunarea Galactică era chiar reușită. Imaginea avea un fel de demnitate dramatică, luând în seamă contextul.

Ashby luă scribul, rotindu-i ecranul cu susu-n jos.

Către: Căpitanul Ashby Santoso (*Wayfarer*, licență de tunelare AG nr. 387-97456)

Rs: CV pentru Rosemary Harper (certificat administrativ AG nr. 65-78-2)

Ashby recunoscuse fișierul. Era CV-ul noii lor grefiere, care avea sosirea programată a doua zi. Care probabil deja se afla într-o capsulă de tranzit, sedată pe durata lungii, chinuitoarei călătorii.

— De ce îmi arăți asta? întrebă Ashby.

— Ah, deci *chiar* l-ai citit, zise Corbin.

— Bineînțeles că da. V-am spus tuturor de un car de ani să citiți mesajul, ca să vă acomodați cu cine e *până* să ajungă.

Ashby n-avea nici cea mai vagă idee unde voia Corbin să bată, însă era o procedură Corbin standard. Fii mai întâi nemulțumit și explică de ce abia după.

Răspunsul lui Corbin fu previzibil, chiar înainte să deschidă gura:

— N-am avut timp.

Corbin își făcuse un obicei din a ignora atribuțiile care nu își aveau originea în propriul laborator.

— La ce dracu' te-ai gândit aducând un copil ca ea peste noi? continuă el.

— M-am gândit, zise Ashby, că am nevoie de un grefier certificat.

Nici măcar Corbin nu ar fi avut cum să conteste lucrul ăsta. Hârțogăria lui Ashby era un dezastru, și, în vreme ce o navă de tunelare nu avea propriu-zis *nevoie* de un grefier pentru a-și păstra licența, gulerele albe de la Comisia de Transport a AG i-au dat clar de înțeles lui Ashby că raportările lui permanent întârziate nu-i câștigau niciun favor. Să hrănească și să plătească un membru al echipajului în plus nu era deloc ieftin, însă Ashby, după o atentă considerare a situației și după o porție zdravănă de insinuări din partea lui Sissix, a cerut Comisiei să trimită pe cineva certificat. Afacerea lui ar fi început să aibă serios de suferit pe viitor dacă nu se oprea la un moment dat din a încerca să ducă două munci de unul singur.

Corbin își încrucișă brațele și pufni:

— Ai vorbit cu ea?

— Am avut o discuție pe sib-chat decimalul trecut. Părea în regulă.

— *Părea în regulă*, repetă Corbin. Încurajator.

Ashby își alese cu mare grijă următoarele lui cuvinte. Avea de a face cu Corbin, în definitiv. Regele semanticii.

— Comisia a aprobat-o. Este pe deplin calificată.

— Comisia e praf și pulbere, zise Corbin înfigându-și degetul înspre scrib. Nu are nicio experiență pe transportoare. N-a locuit niciodată în afara lui Marte, bag seamă. E proaspăt ieșită de pe poarta universității...

Ashby se căută printre degete. Era nevoie de două persoane pentru jocul ăsta.

— E calificată să se ocupe de formularele AG. A lucrat ca stagiar la o companie de transport de suprafață, ceea ce necesită cam aceleași aptitudini de bază precum cele de care am eu nevoie. Vorbește fluent hanto, cu tot

cu gesturi și ce-o mai fi, fapt care ne-ar putea deschide nouă niște uși serioase. Vine cu o scrisoare de recomandare de la profesorul ei de relații interrasiale. Și, cel mai important, din puținul pe care l-am discutat cu ea, pare cineva cu care pot lucra alături.

— N-a făcut niciodată-nainte treaba asta. Suntem în mijlocul pustiului, în drum spre o străpungere-n orb, iar ție îți arde să aduci o *puștoaică* la bord.

— Nu e o puștoaică, doar e tânără. Și fiecare a avut un prim serviciu, Corbin. Chiar și tu trebuie să fi început pe-undeva.

— Știi care a fost primul meu serviciu? Frecatul plăcuțelor cu eșantioane în laboratorul tatălui meu. Până și un *animal* dresat ar fi fost în stare să o facă. *Asta* ar trebui să însemne un prim serviciu, nu... Pot să-ți reamintesc ce facem noi aici? continuă bolborosind precipitat. Zburăm de colo, colo, perforând găuri – găuri la propriu – prin spațiu. Nu e genul de serviciu care să-ți ofere siguranță. E adevărat că Jenks și Kizzy mă sperie ca dracu' prin lipsa lor de griji, dar sunt experimentați. Eu nu pot să-mi fac treaba dacă trebuie să mă păzesc tot timpul de incompetența unui boboc care poate apăsa oricând butonul greșit.

— Asta era beculețul de avarie, acel beculeț cu *nu pot lucra în asemenea condiții*, care semnala momentul în care Corbin urma să o ia pe arătură. Venise timpul să îl repună pe șine.

— Corbin, nu va umbla la niciun buton. Nu o să facă nimic mai complicat decât să scrie rapoarte și să completeze formulare.

— Și să țină legătura cu grănicerii, și cu patrulele planetare, și cu clienții care întârzie plățile. Persoanele cu care suntem obligați să lucrăm nu sunt întotdeauna persoane amabile. Nu sunt toți persoane *de încredere*. Avem nevoie de cineva care îi poate struni pe ai lui, care poate răcni la vreun adjunct începător ce e convins că

știe regulamentele mai bine decât noi. Cineva care să știe diferența dintre un timbru de siguranță alimentară *real* și unul contrafăcut de traficanți. Cineva care cu adevărat știe cum *merg* lucrurile p-aici, p-afară, nu vreun absolvent orb care ar face pe el în clipa în care un ofițer quelinian ne-ar trage pe dreapta.

Ashby lăasă cana jos.

— Ce am nevoie, contră el, e cineva care să îmi păstreze dosarele cât mai exacte. Am nevoie de cineva care să gestioneze programările, să se asigure că ne facem cu toții vaccinările și scanările la timp, înainte de a trece granițe, și cineva care să îmi sorteze balanțele financiare. Este un serviciu complicat, deși nu dificil, nu dacă ea este la fel de organizată cum a lăsat să se înțeleagă din scrisoarea de recomandare.

— Asta-i o scrisoare standard, pare-mi-se. Fac pariu că acel profesor a trimis fix aceeași scrisoare în numele fiecărui student blajin care i s-a atârnat de ușă cu ochi mari și implorând.

Ashby își arcui o sprânceană.

— A studiat la Universitatea Alexandria, la fel ca tine.

Corbin făcu o grimasă batjocoritoare.

— Eu am fost la departamentul științific. E o mare diferență.

Ashby izbucni în râs.

— Sissix are dreptate, Corbin, chiar ești un snob.

— Sissix poate să se ducă la dracu'.

— Asta am și auzit că i-ai spus azi-noapte. V-am prins vocile pe hol.

Corbin și Sissix erau pe cale să se omoare unul pe altul într-una din zile. Nu s-au înțeles niciodată, și niciunul dintre ei nu arăta vreun semn că ar încerca să găsească niște puncte comune de la care să pornească ceva amical. Era o zonă în care Ashby avea nevoie să fie foarte atent cum abordează problema. Ashby și Sissix erau

prieteni de dinainte de *Wayfarer*, însă, când el se afla în modul *căpitan*, atât ea, cât și Corbin trebuiau să fie tratați în mod egal ca membri ai propriului echipaj. Moderarea frecvențelor dispute iscate de cei doi cerea delicatețe. De cele mai multe ori, încerca să nu se bage și să stea pe margine.

— Mai e nevoie să întreb?

Colțurile buzelor lui Corbin se strâmbară.

— Mi-a folosit ultimul dentbot.

Ashby clipi.

— Ești conștient că avem un stoc uriaș de pachete cu dentboți acolo jos, în depozitul din cală.

— Nu dintre dentboții mei. Tu cumperi boți din ăia ieftini și făcuți pe genunchi, care îți lasă gingiile inflamate.

— Folosesc dentboți obișnuiți zi de zi, iar gingiile mele sunt cât de poate de în regulă.

— Eu am gingii sensibile. Îi poți cere lui Dr Chef fișele mele dentare, dacă nu mă crezi pe cuvânt. Trebuie să îmi cumpăr proprii boți.

Ashby spera că pe fața lui nu se putea citi cât de jos pe lista de priorități era „dezastrul“ ăsta.

— Recunosc că este deranjant, dar, totuși, vorbim acum doar de un pachet de denboți amărâți.

Corbin era indignat.

— Nu sunt deloc ieftini! A făcut-o doar ca să îmi dea peste nas. Dacă șopârla aia egoistă nu poate să...

— Hei! își îndreptă spatele Ashby. Nu e deloc ok. Nu vreau să mai aud vreodată cuvântul ăla ieșindu-ți pe gură.

În ce privea insultele rasiste, *șopârlă* nu era nici pe departe cea mai dură, însă era suficient de dură.

Corbin strânse din buze, ca și cum ar fi încercat să țină închise înăuntru posibile alte cuvinte nepoliticoase.

— Scuze.

Ashby era zburlit cu totul, însă, sincer, era felul ideal

în care să porți o conversație cu Corbin. Trage-l deoparte de echipaj, lasă-l să își descarce nervii, așteaptă să treacă limita, apoi potolește-l în timp ce se simte vinovat.

— O să discut cu Sissix, dar trebuie să fii și tu mai politicos cu oamenii. Și nu mă interesează cât de furios ajungi, genul ăsta de limbaj nu își are locul pe nava mea.

— Doar mi-am pierdut cumpătul, asta-i tot.

Corbin era evident încă enervat, însă chiar și el știa mai bine decât să muște mâna care îl hrănea. Corbin era conștient că e un specieist valoros, dar la sfârșitul zilei Ashby era cel care îi punea creditele în cont. *Valoros* nu era același lucru cu *de neînlocuit*.

— Să îți pierzi cumpătul e una, dar ești parte a unui echipaj multirasial, și nu trebuie să uiți niciodată asta. Mai ales când cineva nou e pe cale să urce la bord. Și, în același context, în pare rău că ai nemulțumirile tale legate de ea, însă, sincer, nu e problema ta. Rosemary a fost sugestia Comisiei, e adevărat, însă acceptarea ei a fost alegerea mea. Dacă se dovedește o greșeală, vom lua pe cineva nou. Până atunci, îi vom acorda cu toții încrederea noastră. Indiferent de ce simți tu față de ea, mă aștept să o faci să se simtă binevenită. Mai exact...

Un zâmbet imperceptibil îi străbătu chipul lui Ashby. Corbin îl privi precaut.

— Ce?

Ashby se lăsă pe spate în scaunul său, împreunându-și palmele.

— Corbin, din ce-mi amintesc, noul nostru grefier va ajunge mâine în jurul orei șaptesprezece și jumătate. Acum, eu am programat un sib cu Yoshi la șaptesprezece fix, și știi prea bine cum îi place să se lungească la vorbă. Mă îndoiesc că voi termina până ce andochează Rosemary, iar ea va avea nevoie de cineva care să o întâmpine.

— O, nu!

O privire panicată îi cuprinse chipul lui Corbin.

— Pune-o pe Kizzy să o facă, mai îngăimă el. Adoră genul ăsta de lucruri.

— Kizzy e prinsă cu înlocuirea filtrelor de aer din cabina medicală, și cu greu o să termine mai devreme de mâine. Jenks o ajută pe Kizzy, deci și el e în afara discuției.

— Sissix, atunci.

— Hmm, Sissix are o grămadă de pregătiri de făcut înainte de străpungerea de mâine. Probabil că nu va avea timp. Sunt sigur că tu o să îi acorzi un tur minunat, rânji Ashby.

Corbin își privi cu ochi mâhniți patronul.

— Uneori, ești o adevărată povară pe capul omului, Ashby.

Ashby ridică din nou cana și sorbi până la zaț.

— Știam că pot conta pe tine.

SOSIRE

Rosemary își frecă vârful nasului în timp ce lua un pahar cu apă de la robinetul din perete. Urmele persistente ale sedativului o făceau să-și simtă capul încă amețit și în ceață, iar cel puțin până acum antidotul nu-și făcuse cine știe ce efect în afară de a-i determina inima să bată nebunește. Corpul îi tânjise după un întins bun, dar nu își putuse desface chingile de siguranță cât timp capsula se aflase în mișcare, iar acum nu era destul spațiu pentru altceva decât un simplu ridicat în picioare și ieșit afară. Scoase un geamăt scurt când își dădu capul pe spate. Trecuseră trei zile de când capsula fusese lansată. Zile solare, își reaminti. Nu zile standard. Trebuia să se obișnuiască cu distincția. Zile mai lungi, ani mai lungi. Însă avea lucruri mai presante la care să se concentreze în afara diferențelor între calendare. Era amețită, îi era foame, avea crampe, iar în toți cei 23 de ani ai săi – solari, nu standarzi – nu-și aminti să o mai fi trecut vreodată atât de rău nevoia de a face pipi. Răstitul coordonator de zbor aeluonian de la astroport îi spusese că sedativele îi vor suprima nevoia, dar nu îi pomenise nimic despre cum se va simți imediat ce efectul medicamentului se va fi risipit.

Rosemary își imaginează lunga reclamație pe care mama sa ar fi redactat-o după un astfel de voiaj. Încercă să găsească niște motive pentru care mama ei *ar face* vreo

călătorie cu o capsulă. Nici prin cap nu i-ar fi trecut *ei* ideea de a pune piciorul în vreun astroport public. Și Rosemary a fost surprinsă să vadă că a putut ajunge într-un astfel de loc. Sala de așteptare cam insalubră, pixel-posterele sacadate, mirosul stătut de alge reziduale și lichide de curățat. În ciuda grămezilor de exoschelete și tentacule cotrobăind prin jur, ea se simțise nepământeanul acolo.

Ăsta fusese lucrul care o trezise la realitate, înțelegând cât de departe de Sol se afla: menajeria de sapienți așteptând alături de ea la coadă la bilete. Lumea ei natală era destul de cosmopolită, însă, în afara unor diplomați sau a unor delegați corporatiști ocazionali, Marte nu prea avea parte de vizita multor altor călători non-umani. O piatră terraformată de către una dintre cele mai puțin influente specii din AG cu greu putea fi considerată o destinație de plăcere. Profesorul Selim o avertizase că studierea conceptelor din spatele relației interrasiale este pregnant diferită față de ce înseamnă a merge la sursă și a discuta direct cu alți sapienți, dar nu a înțeles cu adevărat valoarea sfatului până ce nu s-a trezit înconjurată de biocostume masive și incomode și de picioare care nu aveau nevoie de încălțăminte. Fusese chiar stresată vorbind cu harmagianul din spatele tejghelei. Știa că abilitățile ei în limba hanto erau excelente (pentru un uman, cel puțin), însă asta nu era mediul sigur și controlat al laboratorului de lingvistică de la universitate. Nimeni nu i-ar fi corectat greșelile sau să-i fi iertat încălcările de conduită socială. Se găsea de una singură, acum, iar pentru a putea aduna niște credite în contul bancar și un pat pe care să-și așeze spinarea trebuia să lucreze la serviciul pe care garantase Căpitanului Santoso că-l poate face.

Nu că ar fi vreo presiune de undeva.

Nu pentru prima dată, un junghi rece îi străbătu stomacul, undeva adânc. Niciodată în viața ei nu trebuise să își facă griji pentru numărul de credite din cont sau

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: mai 2017. Apărut: 2017.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Atunci când Rosemary Harper se alătură echipajului de pe *Wayfarer*, așteptările nu îi sunt foarte mari. Dincolo de peticele pe care ar trebui să le capete cât mai curând, *Wayfarer* este o navă mărunță, aparent liniștită, rătăcită în birocrația megacorporațiilor și, cel mai important, potrivită pentru ca Rosemary să se distanțeze de problemele din trecut. Iar personalitățile atât de distincte și rasele atât de diverse ale noilor săi colegi (de la excesiv de amabila Sissix, la Kizzy și Jenks, perechea nedespărțită de tehnicieni ce cârlesc măruntaiele navei) pot fi în același timp și motiv pentru certuri haotice, și baza unor noi prietenii care ar fi părut imposibil de legat. Una peste alta – locul perfect pentru ea. Totul până ce Ashby, nobilul căpitan, acceptă comisionarea unei lucrări extrem de profitabile: construirea unui tunel hiperspațial către o planetă îndepărtată. Oportunitatea le-ar asigura tuturor independența financiară, asta dacă ar putea supraviețui lungului și primejdiosului drum prin galaxia marcată de o pace fragilă.

Însă Rosemary nu este singura care are secrete de ascuns, iar întreg echipajul va descoperi că spațiul este vast, iar propria navă cu adevărat mică...

„Un tur de forță profund și uman.“

— *The Guardian* —

„Un roman care poate reduce încrederea în science-fiction.“

— *Tor.com* —

„Mai mult decât orice, este scris cu plăcere și plăcut de citit.“

— *Claire North* —

WWW.HERGBENET.RO

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-106-7

9 786067 631067 >